

Robert Bryndza

Fata din gheață

Primul volum din seria Erika Foster

Traducere din engleză de
Lidia Grădinaru

3
TREI

Prolog

Trotuarul strălucea în lumina lunii când Andrea Douglas-Brown mergea grăbită pe strada pustie. Tocurile ei țâcăneau în liniștea din jur, ritmul lor întrerupându-se frecvent — rezultatul numeroaselor pahare de votcă băute. Aerul de ianuarie era tăios și frigul o mușca de picioarele goale. Crăciunul și Anul Nou veniseră și trecuseră, lăsând în urmă un vid aseptice și rece. Vitrinele magazinelor lunecau pe alături, scăldate în întunericul întrerupt doar de licărul unui felinar stradal care lumina un magazin murdar ce vindea alcool pentru acasă. Înăuntru, ghemuit la lumina laptopului său, era un indian, care însă n-a observat-o când a trecut pe alături.

Andrea era atât de furioasă și atât de pornită să lase în urmă bodega, încât se întreba doar unde se ducea când, deodată, vitrinele magazinelor au fost înlocuite de case mari, retrase de la trotuar. Deasupra se întindeau crengile unui ulm, care se pierdeau în cerul fără stele. Se opri și se rezemă de un zid, ca să-și tragă suflul. Sângele îi fierbea în corp, iar aerul de gheață, tras în plămâni, o ardea. Uitându-se în urmă, văzu că ajunsese foarte departe și era la mijlocul dealului. Drumul se

Robert Bryndza

Întindea departe în urmă, un luciul de melasă scaldat în portocaliu, având la bază gara înconjurată de întuneric. Liniștea și frigul o apăsau. Singura mișcare erau aburii respirației ei, care loveau aerul înghețat. Își îndesă sub braț plicul roz și, mulțumită că nu era nimeni prin preajmă, își ridică partea din față a rochiei micuțe și scoase din chiloți un iPhone. Cristalele Swarovski de pe husă sclipeau leneș în luminile stradale portocalii. Ecranul arăta că nu era semnal. Ea înjură, îl vârî la loc în chiloți și trase fermoarul micuțului plic roz. Înăuntru era un iPhone mai vechi, și el împodobit cu cristale Swarovski, dar câteva dintre acestea lipseau. Și el arăta că nu era semnal.

Panica urcă în pieptul Andreei când se uită în jur. Casele erau ferite, ascunse după garduri înalte și porți de fier. Dacă ar fi putut ajunge în vârful dealului, probabil c-ar fi avut semnal. Și, la dracu', se gândi ea, avea să-l sune pe șoferul tatălui ei. Se gândi la o explicație. De ce se afla la sud de râu. Își încheie până sus scurta de piele, își petrecu brațele peste piept și o luă în susul dealului, ținând încă în mână, ca pe-un talisman, iPhone-ul cel vechi.

În urmă se auzi huruind un motor de mașină și ea întoarse capul, mijindu-și ochii în lumina farurilor, simțindu-se și mai expusă când aceasta licări pe picioarele ei goale. Speranțele ei că era un taxi se spulberă când văzu că mașina era joasă și pe capotă nu avea niciun indicator. Se întoarse și continuă să meargă. Zgomotul motorului mașinii deveni mai puternic și apoi farurile se fixară asupra ei, proiectând în față, pe trotuar, un cerc mare de lumină. După câteva secunde, lumina farurilor era tot asupra ei; aproape că le simțea căldura. Aruncă o

privire în urmă. Mașina încetini și se târî, ajungând la un metru și ceva în urma ei.

Se înfurie când realizează a cui era mașina. Își dădu pe spate părul lung, se întoarse la loc și își continuă drumul. Mașina accelerează puțin, ajungând în dreptul ei. Geamurile erau negre. Un sistem audio bubuia și şuiera, iritându-i gâtul și provocându-i mâncărimi în urechi. Se opri brusc. După o secundă se opri și mașina, apoi dădu înapoi până când geamul șoferului ajunse lângă ea. Sistemul audio amuți. Motorul torcea.

Andrea se aplecă și se uită la geamul fumuriu, dar nu văzu decât reflexia chipului ei. Încercă portiera, dar era încuiată. Bătu în geam cu plicul roz și încercă din nou portiera.

— Eu nu mă joc, vorbeam serios mai devreme! strigă ea. Ori deschizi portiera, ori... ori...

Mașina rămase nemișcată, cu motorul pornit.

Ori ce? părea ea să spună.

Andrea își vârî poșeta sub braț, ridică degetul mijlociu spre geamul negru și plecă țațoșă, urcând ultima porțiune de deal. Un copac uriaș încăleca marginea trotuarului și, cu trunchiul lui gros între ea și farurile mașinii, își verifică iar telefonul, ținându-l deasupra capului ca să aibă semnal. Cerul era fără stele, iar norul portocaliu-cafeniu părea atât de jos, încât brațul ei întins ar fi putut să-l atingă. Mașina înaintă încet și se opri lângă copac.

Andrea se simțea cuprinsă de frică. Rămasă în umbra copacului, se uită în jur. Tufișuri dese străjuiau trotuarele de pe ambele părți ale drumului care se întindea în față, într-un semiîntuneric cețos de periferie. Apoi zări ceva peste drum: o alee care trecea printre două case

Robert Bryndza

mari. Desluși un indicator mic pe care scria: DULWICH 1¼ .

— Prinde-mă dacă poți, murmură ea.

Trase aer în piept și dădu să treacă în fugă strada, dar își prinse piciorul într-o rădăcină groasă a copacului care ieșea din trotuar. Durerea îi săgetă glezna îndoită sub ea. Își pierdu echilibrul, iar poșeta și telefonul îi zburară din mâini când se lovi cu șoldul de colțul bordurii și se rostogoli în drum. Capul i se izbi de asfalt cu un zgomot surd. Rămase acolo, amețită, în lumina orbitoare a farurilor.

Acestea se stinseseră, cufundând-o în beznă.

Auzi o portieră deschizându-se și încercă să se ridice, dar asfaltul de sub ea se clătina și se învărtea. Apărură două picioare, niște jeansi... O pereche de pantofi sport scumpi se încețoșară și deveniră patru. Ea întinse brațul, așteptând ca silueta cunoscută s-o ajute să se ridice, în schimb, cu o mișcare iute, o mână înmănușată îi acoperi nasul și gura. Cealaltă mână îi cuprinse partea de sus a brațelor, lipindu-i-le de corp. Pielea mănușii era moale și caldă pe pielea ei, dar forța și vigoarea degetelor dinăuntru o șocară. Fu ridicată cu o smucitură, târâtă iute până la portiera din spate și azvârlită în mașină, aterizând pe bancheta din spate.

Mașina se lăasă pe-o parte când silueta urcă pe locul din față al pasagerului și închise portiera. Sistemul central de blocare a portierelor zumzăi. Andrea auzi torpedoul deschizându-se, un foșnet, apoi închizându-se cu un pocnet. Mașina se legănă când silueta trecu prin spațiul dintre locurile din față și se așeză cu toată greutatea pe spatele ei, golindu-i plămâni de aer. După câteva clipe o bandă îngustă de plastic îi înconjură încheieturile, trăgându-i mâinile strâns la spate, intrându-i în piele.

Silueta se deplasă pe corpul ei, agilă și mlădie, coapsele musculoase apăsându-i acum încheieturile legate. Durea din glezna luxată spori când ambele picioare îi fură legate cu bandă adezivă lată. Simți un miros puternic de odorizant de pin amestecat cu un iz de cupru și-și dădu seama că nasul îi sângera.

O răbufnire de mânie îi declanșă un val de adrenalină, ascuțindu-i mintea.

— Ce dracu' faci? începu ea. O să țip. Știi ce tare pot să țip!

Dar silueta se răsuci, ajungând acum cu genunchii pe spatele ei, scoțându-i aerul din plămâni. Văzu cu coada ochiului o umbră mișcându-se și ceva tare și greu o lovi în ceafă. Văzu o explozie de stele verzi și simți o durere proaspătă. Brațul se ridică și lovi din nou puternic și apoi totul se întunecă.

Drumul rămase tăcut și pustiu când primii fulgi de zăpadă începură să cadă alene. Mașina lucioasă și cu geamuri fumurii demară aproape fără zgomot și se pierdu în noapte.

Capitolul 1

Lee Kinney ieși din căsuța cu terasă împreună cu mama lui și o luă pe strada principală prin pătura de alb. Scoase din pantalonii de trening un pachet de țigări și aprinse una. Ninsese toată săptămâna și încă ninge, curățând negreala urmelor de pași și de cauciucuri de pe pământ. Gara Forest Hill era învăluită în liniște la poalele dealului. Navetiștii de luni dimineața, care de obicei îl luau cu asalt, îndreptându-se spre birourile din centrul Londrei, erau probabil încă ghemuiți la căldură, bucurându-se de o neașteptată dimineață în pat alături de jumătățile lor.

Ticăloșii norocoși.

Lee era șomer de când părăsise școala în urmă cu șase ani, dar frumoasele zile de lăncezeală de odinioară în baza ajutorului de șomaj apuseseră. Noul guvern conservator adopta o atitudine mai severă față de șomerii pe termen lung, iar Lee trebuia să-și găsească de lucru cu program întreg pentru a mai primi ajutorul. I se oferise un loc de muncă destul de tihnit ca grădinar la Horniman Museum, la doar zece minute de mers pe jos de casa lui. În dimineața asta și-ar fi dorit să rămână

Robert Bryndza

acasă, ca toți ceilalți, dar nu primise nicio veste de la Jobcentre Plus cum că azi nu se muncea. În cearta cu scânteii care urmasese, mama lui îi spusese că, dacă nu se ducea, nu mai primea ajutorul și trebuia să-și găsească altă locuință.

Se auzi o bătaie în fereastra din față și apărură chipul tras și palid al mamei sale, uşuindu-l. El îi arătă degetul mijlociu și o luă la deal.

Patru adolescente drăguțe veneau înspre el. Purtau blazerele roșii, fustele scurte și șosetele până la genunchi ale Școlii de Fete Dulwich. Sporovăiau de zor, însuflețite, despre cum fuseseră întoarse de la școală, verificându-și simultan iPhone-urile, în timp ce firele albe ale căștilor li se legănau pe lângă buzunarele blazerelor. Se înghesuiau pe trotuar și nu se despărțiră când Lee ajunse în dreptul lor, așa că fu nevoit să coboare de pe bordură într-o băltoacă noroioasă lăsată de freza pentru zăpadă. Simți cum apa rece ca gheața îi intră în pantofii sport cei noi și le aruncă o privire urâtă, însă ele erau prea absorbite de bârfa lor tribală, râzând isteric.

Javre bogate și arogante, se gândi el. Când ajunse aproape de vârful dealului, printre crengile golașe ale ulmilor, zări turnul cu ceas de la Horniman Museum. Zăpada căzuse pe bolțarii lui galbeni și netezi de gresie, lipindu-se ca niște bulgări de hârtie igienică udă.

Lee coti la dreapta pe o stradă rezidențială care mergea paralel cu gardul de fier al muzeului. Drumul urca abrupt, casele devenind din ce în ce mai mari. Când ajunse în vârf, se opri o clipă să-și tragă sufletul. Zăpada îi intră în ochi, iritantă și rece. Într-o zi frumoasă putea să vadă Londra întinzându-se de aici mile întregi până la London Eye, lângă Tamisa, dar astăzi norii albi erau

foarte jos și Lee putea să deslușească doar impunătoarea întindere a zonei rezidențiale Overhill de pe dealul opus.

Mica poartă din gardul de fier era încuiată. Vântul bătea acum pe orizontală și Lee tremura în pantalonii săi de trening. De echipa de grădinari se ocupa o amărâtă de jigodie bătrână. Lee trebuia să-l aștepte să vină și să-i dea drumul înăuntru, dar strada era pustie. Se uită în jur să se asigure, apoi escaladă poarta mică și o luă pe o cărare care trecea printre niște garduri vii înalte.

Ferită de vântul care șuiera, lumea din jurul lui era ciudat de liniștită. Zăpada se depunea repede, acoperind urmele pașilor lui care scârțâiau, în timp ce-și croia drum printre șirurile de tufe. Horniman Museum și terenul aferent acestuia se întindeau pe șaptesprezece acri, iar magaziile pentru grădinărit și întreținere erau amplasate chiar în spate, lângă un zid înalt cu coamă curbată. Pre-tutindenii erau o ceață albă amețitoare, iar Lee se rătăci, ieșind în grădini mai adânc decât se așteptase, lângă sera de portocali. Clădirea din sticlă și fier forjat îl luă prin surprindere. Făcu iute cale-ntoarsă, dar după câteva minute se trezi iar pe un teritoriu necunoscut, pomenindu-se la o bifurcație a cărării.

De câte ori am umblat prin grădinile asta afurisite? se gândi el. O luă pe cărarea din dreapta, care ducea la o grădină amenajată sub nivelul terenului din jur. Heruvimi din marmură albă pozau pe plintele de cărămidă înzăpezite. Vântul urla printre ele și, când trecu Lee, ochisorii goi și lăptoși ai heruvimilor parcă-l urmăreau. Se opri și-și duse mâna la față să se ferească de atacul violent al ninsorii, încercând să-și dea seama care e cel mai rapid drum până la Centrul Vizitatorilor. De obicei, echipa de întreținere a grădinilor nu avea voie în muzeu, dar era

Robert Bryndza

ger și cafeneaua putea fi deschisă și, la dracu', avea să se încălzească precum orice ființă umană normală.

Telefonul îi bâzâi în buzunar și îl scoase... Era un mesaj de la Jobcentre Plus, care spunea că din cauza vremii potrivnice nu i se cerea să se prezinte la locul de muncă. Îl îndesă la loc în buzunar. Toți heruvimii păreau să aibă capetele întoarse spre el. Erau cu fața la el și mai înainte? Își imaginează cășoarele lor sidefate mișcându-se încet, urmărindu-i pașii prin grădină. Alungă gândul și trecu în grabă pe lângă ochii goi, concentrându-se asupra pământului acoperit cu zăpadă, și ieși în liniștea unei poieni din jurul unui lac de canotaj recreațional lăsat în paragină.

Se opri și se uită cu ochii mijiți prin fulgii care se învârtejeau. O bărcuță cu vâsle, de un albastru-spălăcit, stătea în mijlocul unui oval imaculat de zăpadă care se așezase pe lacul înghețat. În capătul opus al lacului era un șopron micuț și dărăpănat pentru bărci și Lee abia reuși să deslușească sub streșinile lui husa unei bărci cu vâsle vechi.

Zăpada îi intra în pantofii sport deja uzi și, în ciuda jachetei, frigul îi pătrundea până la oase. Își dădu seama, rușinat, că era într-adevăr speriat. Trebuia să descopere o cale de a ieși de aici. Dacă făcea cale-ntoarsă prin grădina cu heruvimi, putea găsi poteca din jurul perimetrului și să iasă în London Road. Benzinăria avea să fie deschisă și putea să-și mai cumpere niște țigări și ciocolată.

Era pe cale s-o ia înapoi când un zgomot sparse liniștea. Era metalic și distorsionat și venea dinspre șopronul pentru bărci.

— Hei! Cine-i acolo? strigă el, cu glas pițigăiat și panicat.

Abia după câteva secunde, când zgomotul încetă și Lee era gata să repete întrebarea, își dădu seama că era

tonul de apel al unui telefon mobil și putea să provină de la unul dintre colegii săi de muncă.

Din cauza zăpezii, nu-și dădea seama unde se termina cărarea și unde începea apa, așa că, ținându-se aproape de centura copacilor care străjuiau marginea lacului, Lee își croi drum cu grijă înspre locul de unde se auzea tonul de apel. Era exasperant de slab și, când se apropie, își dădu seama că venea din șopronul pentru bărci.

Ajunse la acoperișul jos și, aplecându-se, văzu în întinericul din spatele bărcii micițe o lumină. Tonul de apel se opri și, după câteva secunde, lumina se stinse. Lee se simți ușurat că era doar un telefon. Zidurile erau în mod regulat escaladate noaptea de drogați și vagabonzi și grădinarii găseau mereu portofele goale — aruncate după ce banii și cardurile erau luate —, prezervative folosite și ace. Telefonul fusese probabil aruncat... *Dar de ce să arunci un telefon?... L-ai arunca doar dacă este un telefon de rahat*, se gândi Lee.

Ocoli micul șopron. Stâlpii unui mic dig ieșeau din zăpadă, iar acesta se continua pe sub acoperișul jos al șopronului. Lee văzu că acolo unde zăpada nu ajungea lemnul era putrezit. O luă ușor în lungul digului, aplecându-se pe sub streșinile acoperișului. Lemnul de deasupra capului său era putred și crăpat și de el atârnav șomoioage de pânză de păianjen. Era acum lângă barca cu vâsle și văzu că-n cealaltă parte a șopronului, pe un mic pervaz de lemn, era un iPhone.

Fu cuprins de agitație. Putea să vândă un iPhone la cârciumă, fără probleme. Împinse cu piciorul barca, dar ea nu se clinti; apa din jurul ei era înghețată bocnă. Lăsându-se pe vine, se aplecă și, cu mâncea jachetei, îndepărtă un strat de zăpadă afânată, dând la iveală gheața

Robert Bryndza

groasă. Apa de dedesubt era foarte limpede și, în adâncuri, desluși înotând leneș doi pești împetriși cu roșu și negru. Un șirag de bule mici se ridică de la ei, ajunse la partea de jos a gheții și o luă în direcții opuse.

Telefonul începu iar să sune și el tresări, mai să alunecă de pe capătul digului. Tonul de apel răsună în interiorul acoperișului. Acum vedea clar lângă peretele opus al șopronului iPhone-ul luminat, stând pe-o parte, pe o buză de lemn, chiar deasupra apei înghețate. Avea o carcasă cu pietricele scânteietoare. Lee se duse la barcă și-și trecu un picior peste marginea ei. Puse talpa pe banca de lemn să vadă dacă-l ținea, celălalt picior rămânând pe dig. Barca nu se clinti.

Puse și celălalt picior în barcă, dar tot nu ajungea la iPhone. Însuflețit la gândul teancului gros de bancnote împăturite din buzunarul pantalonilor săi, își trecu piciorul peste partea opusă a bărcii și puse de probă talpa pe gheață. Ținându-se de marginea bărcii, apăsă gheața, riscând să-și ude un picior. Gheața rezistă. Puse și celălalt picior pe gheață, ascultând cu atenție dacă se auzea vreun scârțâit care să trădeze că gheața ceda. Nimic. Făcu un pas mic și apoi încă unul. Era ca și cum ar fi mers pe o podea de beton.

Streșinile acoperișului de lemn coborau. Ca să ajungă la iPhone, Lee trebuia să se lase pe vine.

Când se ghemui, ecranul telefonului luminează interiorul șopronului. Zări două sticle de plastic și câteva gunoaie ieșind din gheață, apoi ceva care-l făcu să se oprească... semăna cu vârful unui deget.

Cu inima galopând, întinse mâna și-l strânse ușor. Era rece și elastic. Pe unghia lăcuită într-un violet intens era chiciură. Își trase peste mână mâneca jachetei și

frecă gheața din jurul lui. Lumina de la iPhone cădea pe suprafața înghețată într-un verde-întunecat, iar dedesubt văzu o mână care se ridica spre locul în care degetul ieșea din gheață. Ceea ce trebuia să fi fost un braț dispărea în adâncuri. Tonul de apel încetă și fu înlocuit de o liniște asurzitoare. Și atunci o văzu. Chiar sub locul în care stătea el ghemuit era fața unei fete. Ochii ei căprui, umflați și lăptoși se uitau goi la el. O masă de păr încâlcit era lipită de gheață. Un pește trecu leneș pe alături, atingând cu coada buzele fetei, desfăcute de parc-ar fi fost pe cale să vorbească.

Lee se dădu înapoi cu un țipăt și se ridică dintr-un salt, lovindu-se cu capul de acoperișul jos al șopronului. Ricoșă și ateriză pe spate pe gheață, picioarele alunecându-i sub el.

Zăcu acolo o clipă, buimac. Apoi auzi un pârâit slab. Intrând în panică, dădu din picioare și ajunse în patru labe, încercând să se ridice, să ajungă cât mai departe de fata moartă, dar picioarele îi alunecară iarăși sub el. De data asta, plonjă prin gheață, în apa rece. Simți brațele fără vlagă ale fetei încurcându-se cu ale lui și pielea rece și lipicioasă lipită de a lui. Cu cât se lupta mai tare, cu atât mai mult se împleteau membrele lor. Frigul era tăios, absolut. Înghiți apă murdară și dădu din mâini și din picioare. Reuși cumva să ajungă la marginea bărcii. Vomită, dorindu-și să fi ajuns la acel telefon, dar gândurile c-ar fi putut să-l valorifice dispăruseră.

Tot ce voia acum era să strige după ajutor.

Capitolul 2

Erika Foster aștepta de o jumătate de oră în recepția murdară a secției de poliție Lewisham Row. Se foia neliniștită pe un scaun verde de plastic, unul dintr-un șir fixat în podea. Blaturile erau decolorate și lucioase, lustruite de ani întregi de funduri neliniștite și vinovate. Printr-o fereastră mare care dădea spre parcare, șoseaua de centură, un bloc turn de birouri, cenușiu și lăbărțatul centru comercial duceau o luptă pentru vizibilitate în viscol. O urmă de zloată topită ducea de la intrarea principală la biroul din față unde stătea sergentul de serviciu, care-și privea computerul cu ochi încețoșați. A avea o față mare și fălcoasă și se scobea absent între dinți, scoțând un deget pentru a inspecta descoperirile înainte de a-l băga la loc în gură.

— Șefu' nu întârzie mult, spuse el.

Ochii lui se plimbau pe corpul Erikăi, studiindu-i silueta subțire îmbrăcată cu jeansi decolorați, pulover de lână și o jachetă violet. Privirea lui poposi pe geamantanul mic cu roți de la picioarele ei. Ea se uită urât la el și amândoi priviră în altă parte. Peretele de lângă ea era ticsit de afișe cu informații publice. NU FI O VICTIMĂ A

INFRAȚIONALITĂȚII! spunea unul dintre ele și Erika se gândi că era stupid să pui așa ceva în zona de recepție a unei secții de poliție londoneze de la periferie.

O ușă de lângă biroul din față bâzâi și în zona de recepție intră comisarul-șef Marsh. Părul tuns scurt îi încărunțise în anii de când nu-l mai văzuse Erika, dar, în ciuda feței lui istovite, era tot chipeș. Erika se ridică și dădu mâna cu el.

— Scuze că te-am reținut, DCI¹ Foster. Zborul a fost în regulă? spuse el, studiindu-i ținuta.

— A întârziat, domnule... De aici nervii, răspunse ea, scuzându-se.

— Ninsoarea asta nenorocită nu putea să vină într-un moment mai prost, spuse Marsh, adăugând: Sergent Woolf, acesta este DCI Foster; vine de la Manchester să ni se alăture. Vreau să-i repartizezi imediat o mașină.

— Da, domnule, spuse Woolf dând din cap.

— Și voi avea nevoie de un telefon, adăugă Erika. Dacă ați putea găsi ceva mai vechi, de preferință cu butoane. Nu pot să sufăr touch-screen-urile.

— Să mergem, spuse Marsh.

Își lipi legitimația de ușă și aceasta bâzâi și se deschise.

— Vacă îngâmfată! murmură Woolf când ușa se închise în urma lor.

Erika îl urmă pe Marsh pe un coridor lung și jos. Telefoanele sunau, iar diverși polițiști în uniformă și membri ai personalului auxiliar se scurgeau pe lângă ei în direcția opusă, cu fețele bolnăvicioase încordate și neliniștite. O ligă de fotbal imaginară, prinsă cu piuneze

---

¹ DCI = Inspector Detectiv-Șef (eng.). (N.t.)